

## UZASADNIENIE

**do wyroku Sądu Rejonowego w Kielcach z dnia 6 grudnia 2017 roku**

**Sąd ustalił następujący stan faktyczny:**

A. K. był pracownikiem Hurtowni (...) sp. z o.o. z siedzibą w Z.. Świadczył pracę w charakterze kierowcy, magazyniera, znał całą procedurę działania firmy, łącznie ze sprzedażą towaru, przyjmowaniem pieniędzy, ewidencjonowaniem powyższego w systemie komputerowym.

A. K. wydawał towar z zamówień klientów, pieniądze zatrzymywał dla siebie, same zamówienia usuwał z systemu komputerowego, tak samo zdejmował on wydany towar ze systemu składu magazynowego. Dzięki temu do czasu fizycznego remanentu nie dało się zauważyć braku towaru na stanie Hurtowni.

W ten sposób w okresie czasu bliżej nieustalonym, od miesiąca lipca 2013 roku do dnia 4 grudnia 2014 roku, w krótkich odstępach czasu, dokonał przywłaszczenia pieniędzy oraz mienia w postaci części samochodowych wykazanych na fakturach VAT nr (...) z dnia 21.06.2013 roku, (...) z dnia 21.10.2013 roku, (...) z dnia 26.10.2013 roku, (...) z dnia 05.11.2013 roku, (...) z dnia 12.12.2013 roku, (...) z dnia 21.11.2013 roku, (...) z dnia 05.11.2013 roku, (...) z dnia 02.12.2013 roku, (...) z dnia 24.01.2013 roku, (...) z dnia 19.12.2013 roku, (...) z dnia 23.01.2013 roku, (...) z dnia 24.02.2013 roku, (...) z dnia 27.02.2013 roku, (...) /KC/2014 z dnia 07.08.2014 roku, (...) /KC/2014 z dnia 05.08.2014 roku, (...) z dnia 14.08.2014 roku, (...) z dnia 03.09.2014 roku, (...) /KC/2014 z dnia 25.09.2014 roku, (...) /KC/2014 z dnia 15.09.2014 roku.

Spowodował tym samym straty w łącznej wysokości 22.631,73 zł. na szkodę Hurtowni (...) sp. z o.o. z/s w Z..

Jednocześnie A. K. w dniu 26 października 2013 roku oraz w dniu 5 listopada 2013 roku w K. w celu użycia za autentyczny podrobił podpis S. K. (1) na fakturach VAT o nr (...). S. K. (1) nie zamawiał żadnego towaru wskazanego w wyżej wymienionych fakturach.

[ dowody : częściowo wyjaśnienia A. K. (k. 178-180), zeznania P. K. (k. 26-27, 218-219, 284v), zeznania A. T. (k. 87-89, 284), zeznania H. C. (k. 89-92, 190-192, 284v), zeznania T. J. (k. 37-40, 181-184, 282-283), zeznania K. W. (k. 100-102, 194-196, 284v), zeznania P. J. (k. 104-106, 284v), zeznania K. S. (k. 107-109, 198-200, 284), zeznania G. K. (k. 110-111, 209-211, 283), zeznania K. G. (k. 112-113, 186-188, 284v), zeznania R. Z. (k. 114-116, 285), zeznania S. K. (1) (k. 130-132, 284), zeznania P. N. (k. 125-126, 285), faktury i zamówienia (k. 45-75, 202), oświadczenia A. K. (k. 4, 5)]

A. K. ma 29 lat, jest kawalerem, pozostaje w związku partnerskim, ma małe dziecko. Posiada wykształcenie średnie ukończył technikum elektryczne. Pracuje dorywczo w charakterze kierowcy, gdzie uzyskuje dochód w kwocie ok. 100 zł. dziennie o ile świadczy pracę. Jest współwłaścicielem mieszkania w K.. A. K. był uprzednio karany wyrokiem Sądu Rejonowego w Kielcach z dnia 3 marca 2014 roku w sprawie o sygn. akt II K 624/12 za przestępstw oz art. 158 § 1 k.k. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zarządzeniem jej wykonania na okres trzech lat próby i karę grzywny. A. K. nie był uprzednio leczony psychiatrycznie ani odwykowo.

[ dowody : oświadczenie oskarżonego A. K. (k. 161), informacja o osobie

z Krajowego Rejestru Karnego (k. 230-231), wywiad środowiskowy (k. 273-274)]

W toku postępowania przygotowawczego A. K. będąc słuchanym po raz pierwszy nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu.

[wyjaśnienia A. K. (k. 161)]

W trakcie przesłuchania w dniu 11 grudnia 2015 roku przyznał się do zarzutu z punktu pierwszego czyli przywłaszczenia pieniędzy, choć nie był w stanie wskazać wysokości kwoty. Dodał, że każdy z pracowników znających hasło do systemu mógł wydrukować faktury wskazane w punkcie drugim zarzutu. Dodał, że nie ile sam takich faktur mógł

wystawić, dwadzieścia czy mniej. Nie mógł też stwierdzić jednoznacznie czy to jego podpisy na tych fakturach albowiem jak podał często w firmie było tak, że wiele osób podpisywało się za klientów i było to przy rozliczeniach „wz” a praktyka taka była stosowana przez wszystkich pracowników za zgodą kierownika.

[ dowody : wyjaśnienia A. K. (k. 178-180)]

Przed Sądem oskarżony A. K. nie składał wyjaśnień albowiem będąc prawidłowo zawiadomionym o terminie rozprawy nie stawiał się na nią.

[ dowody : z.p.o. (k. 281), protokół rozprawy (k. 282)]

### **Sąd zważył, co następuje:**

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozostawia żadnych wątpliwości, że oskarżony dopuścił się czynów zarzucanych mu w akcie oskarżenia.

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się na zeznaniach wszystkich zeznających w niniejszej sprawie świadków jak też po części wyjaśnieniach oskarżonego, tych które korelują i uzupełniają się z zeznaniami P. K., A. T., H. C., T. J., K. W., P. J., K. S., G. K., K. G., R. Z., S. K. (1), P. N. – pracowników Hurtowni (...). Dodatkowo Sąd ustalił fakty na podstawie ujawnionych i zaliczonych w poczet materiału dowodowego dokumentach, to jest fakturach

i zamówieniach klientów, jak też oświadczeniach pisemnych A. K..

Zeznania świadków uznane zostały przez Sąd za wiarygodne albowiem są spójne, wzajemnie uzupełniające się i układają się w logiczny ciąg wydarzeń. Wynika z nich jednoznacznie, iż oskarżony znając sposób działania pracowników i systemu komputerowego Hurtowni, w której był zatrudniony, wymyślił sposób jak zatrzymywać dla siebie pieniądze od klientów którzy płacą za wydany im towar, po czym usuwać pozycję towaru z systemu komputerowego by zgadzał się stan magazynowy, nadto podpisywał się za klientów firmy na sporządzonych fakturach. Na szczęście gdy doszło do fizycznego remanentu, pracownicy Hurtowni nabrali podejrzeń co do rzetelności w pracy A. K., sprawdzili prowadzone przez niego wpisy komputerowe i wykryli cały mechanizm działania. Co ważne, oskarżony finalnie przyznał te okoliczności, negując jedynie zakres swojej działalności, próbując zdjąć z siebie odpowiedzialność za całe manko. W tym jednak zakresie, jak też odnośnie fałszowania dokumentacji, do czego również się nie przyznał, Sąd uznał wyjaśnienia A. K. za przyjętą na potrzeby procesu linię obrony, której wiarygodności przeczą wszystkie pozostałe dowody zebrane w sprawie, ukazujące jednolity ciąg zdarzeń – zachowań A. K.. Nadto koniecznym jest by pamiętać, że oskarżony w rozmowach prowadzonych z kierownikiem Hurtowni, w obecności byłych współpracowników przyznał zarzucane mu czyny dotyczące przywłaszczenia pieniędzy, więcej złożył stosowne oświadczenia w tym zakresie, jak też spłacił część zobowiązań finansowych, po czym z niewiadomych powodów zaprzestał regulowania należności.

Nie było z kolei w sprawie żadnych wątpliwości co do pozostałych dowodów, które jak już wskazano powyżej korelują z zeznaniami świadków i częściowo

z wyjaśnieniami oskarżonego, tj. dowody z dokumentów: faktury, zamówienia, oświadczenia pisemne oskarżonego, jak też informacja z Krajowego Rejestru Karnego i wywiad środowiskowy. Każdy z tych dowodów jest w pełni jasny, logiczny, wszystkie one korelują ze sobą, powstały w wyniku rzetelnej pracy uprawnionych po temu osób. Nie dziwi w takich okolicznościach, że powyżej wymienione dowody nie budziły żadnej wątpliwości tak Sądu jak i stron procesu, nie będąc w najmniejszej części kwestionowanymi.

Mając powyższe na uwadze, Sąd nie miał najmniejszych wątpliwości w przedmiotowej sprawie i uznał oskarżonego A. K. za winnego tego, że:

I. w dacie bliżej nieustalonej w okresie od miesiąca lipca 2013 roku do dnia 4 grudnia 2014 roku w miejscu dotychczas nieustalonym, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru dokonał przywłaszczenia pieniędzy oraz mienia w postaci części samochodowych wykazanych na fakturach VAT nr (...) z dnia 21.06.2013r., (...) z dnia 21.10.2013r., (...) z dnia 26.10.2013r., (...) z dnia 05.11.2013r., (...) z dnia 12.12.2013r., (...) z dnia 21.11.2013r., (...) z dnia 05.11.2013r., (...) z dnia 02.12.2013r., (...) z dnia 24.01.2013r., (...) z dnia 19.12.2013r., (...) z dnia 23.01.2013r., (...) z dnia 24.02.2013r., (...) z dnia 27.02.2013r., (...) /KC/2014 z dnia 07.08.2014r., (...) /KC/2014 z dnia 05.08.2014r., (...) z dnia 14.08.2014r., (...) z dnia 03.09.2014r., (...) /KC/2014 z dnia 25.09.2014r., (...) /KC/2014 z dnia 15.09.2014r. powodując straty w łącznej wysokości 22631,73 zł na szkodę Hurtowni (...) sp. z o.o. z/s w Z., tj. za winnego popełnienia czynu stanowiącego przestępstwo z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

II. w okresie od dnia 26 października 2013 roku do dnia 5 listopada 2013r. w K. działając w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu w celu użycia za autentyczny podrobił podpis S. K. (1) na fakturach VAT o nr (...) i (...) i tak:

- w dniu 26 października 2013 roku w K. w celu użycia za autentyczny podrobił podpis S. K. (1) na fakturze VAT nr (...),  
- w dniu 5 listopada 2013 roku w K. w celu użycia za autentyczny podrobił podpis S. K. (1) na fakturze VAT nr (...), tj. za winnego popełnienia czynu stanowiącego ciąg przestępstw z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k.

Zachowanie sprawcy przestępstwa określonego w art. 284 § 2 k.k. polega na przywłaszczeniu powierzonej mu cudzej rzeczy ruchomej. Przywłaszczenie rozumieć należy jako rozporządzenie jak swoją własnością cudzą rzeczą ruchomą lub cudzym prawem majątkowym z wykluczeniem osoby uprawnionej (zob. I. Andrejew, W. Świda, W. Wolter, Kodeks..., s. 614; O. Górniok, System prawa karnego..., s. 409). Przedmiotem przestępstwa określonego w art. 284 k.k. jest cudza rzecz ruchoma lub cudze prawo majątkowe. Przepis określony w art. 284 k.k. należy do kategorii tzw. przestępstw kierunkowych. Ustawa wymaga, aby zachowanie sprawcy było ukierunkowane na określony cel; tym celem jest włączenie cudzej rzeczy ruchomej lub cudzego prawa majątkowego do majątku sprawcy lub postępowanie z tą rzeczą albo prawem majątkowym jak z własnym w inny sposób,

np. darowanie go innej osobie, itp. Wyklucza to możliwość popełnienia przestępstwa przywłaszczenia z zamiarem wynikowym. Dla przyjęcia realizacji znamion przestępstwa przywłaszczenia od strony podmiotowej konieczne jest wykazanie, że oprócz obiektywnego rozporządzenia przez sprawcę cudzą rzeczą ruchomą jego działaniu towarzyszył zamiar,

tzw. animus rem sibi habendi, tj. zamiar zatrzymania tej rzeczy dla siebie albo dla innej osoby, bez żadnego ku temu tytułu i ekwiwalentu (OSNPG 1978, z. 6, poz. 64). Zamiar pozbawienia osoby uprawnionej własności rzeczy lub prawa majątkowego uzewnętrzniać się może przez bezprawne zatrzymanie cudzej rzeczy przez sprawcę, odmowę jej zwrotu, zaprzeczenie otrzymania, zapewnienie o zwrocie, ukrycie, przekazanie tej rzeczy osobie trzeciej, sprzedaż, zamianę, darowiznę, bezprawne jej zużycie, przerobienie, itp. O zamiarze sprawcy przesądza całokształt tak podmiotowych, jak i przedmiotowych okoliczności sprawy. Zgodnie

z prezentowanym w orzecznictwie Sądu Najwyższego stanowiskiem możliwe jest ustalenie zamiaru sprawcy na podstawie samych tylko przedmiotowych okoliczności związanych z konkretnym zdarzeniem, w oparciu o sposób działania sprawcy. Warunkiem przyjęcia, że sprawca działał z zamiarem bezpośrednim, charakterystycznym dla przestępstwa przywłaszczenia, jest wykazanie, że zachowanie sprawcy jednoznacznie wskazuje, bez żadnych w tym zakresie wątpliwości, na cel, do jakiego zmierzał. Jednoznaczność ta nie może oznaczać nic innego, jak nieodzowność określonego skutku, w tym przypadku zatrzymania cudzej rzeczy ruchomej dla siebie lub dla innej osoby (por. wyrok SN z 12 maja 1976 r., V KR 20/76, Gazeta Prawna 1976, nr 22).

W świetle powyższych rozważań, przekładając je na sytuację w przedmiotowej sprawie należy uznać, iż oskarżony A. K. doskonale wiedział, iż środki pieniężne które zatrzymywał dla siebie nie należą mu się, skoro stanowią one zapłatę za towar sprzedany przez Hurtownię (...). W zaistniałej sytuacji oskarżony nie miał jakichkolwiek praw do tych pieniędzy.

Nie inaczej jest z normą z art. 270 § 1 k.k., która penalizuje podrobienie w celu użycia za autentyczny dokumentu. I tu sprawca musi mieć z góry zamiar dokonania fałszerstwa, np. w postaci podrobienia podpisu innej osoby, by dokument ten dalej użyć jako prawdziwy, świadczący o prawdziwości twierdzeń z niego wynikających – tu potwierdzający wydanie towaru przez pracownika sprzedającej towar Hurtowni i przyjęcie go przez kupującego. Nie ma wątpliwości, że A. K. podrobił podpis S. K. (1), tak by według swojego rozumienia utrzymać porządek w dokumentach a to wszystko by jego przestępcza działalność związana z przywłaszczaniem pieniędzy nie wyszła na jaw.

Przesłanką konieczną do przypisania sprawcy odpowiedzialności za przestępstwo jest wykazanie jego winy. Pojęcie „winy” można określić jako możliwość uczynienia sprawy zarzutu, że w czasie i miejscu, gdy miał możliwość zachowania się zgodnego z prawem, nie będąc ograniczonym w swym wyborze wybiera zachowanie się niezgodne z obowiązującymi normami prawnymi. Wina w przypadku zachowania się oskarżonego nie budzi wątpliwości. Stwierdzić należy, iż A. K. miał pełną możliwość zachowania się zgodnie z obowiązującymi przepisami, gdyż nic nie ograniczało go w podejmowaniu decyzji czy zatrzymywać dla siebie nienależne mu pieniądze, jak też czy podpisywać się za inną osobą na dokumencie firmowym. W sprawie nie wystąpiły żadne okoliczności, które uzasadniałyby uwolnienie oskarżonego od odpowiedzialności karnej. Nie ujawniły się także jakiegokolwiek okoliczności wskazujące na istnienie przesłanek wyłączających winę lub bezprawność czynu. W ocenie Sądu stopień winy oskarżonego był w konsekwencji każdorazowo najwyższy z możliwych.

Stopień społecznej szkodliwości przestępstw, których dopuścił się oskarżony jest również wysoki. Czyny te godziły bowiem w istotne dobra prawem chronione, tj. mienie oraz rzetelność prowadzonej działalności gospodarczej a w ramach niej prowadzonej dokumentacji, co podważało również wiarygodność pokrzywdzonej Hurtowni. Na skutek przestępstwa (...) poniósł konkretną szkodę, której już ponad cztery lata oskarżony nie wyrównał. Pomimo tego iż oskarżony miał możliwość spłaty ratalnie przywłaszczonej kwoty, nawet zaczął to czynić, bez powodu porzucił to zadanie, w ogóle nie tłumacząc się z tejże decyzji. Oskarżony wykazał w ten sposób że za nic ma obowiązujące prawo, w ogóle nie zamierza zachować się zgodnie z nim. Nie można rzecz jasna zapominać i o tym, że zagarnięta przez oskarżonego kwota jest przecież niemała a jego zachowania były wielorazowe, choć też nie można mieć wątpliwości, że działał on ze z góry powziętym zamiarem o czym świadczy sposób tejże działalności, jej wręcz metodyczność.

Reasumując, oceniając rodzaj zawinienia, stopień społecznej szkodliwości czynu, uwzględniając cele wychowawcze, jak i w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, Sąd uznał, że A. K. należy wymierzyć za popełnione przestępstwo z art. 284 § 2 k.k. karę 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 150 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych. Tylko taka bowiem

kara, we wskazanym powyżej wymiarze, dobitnie przedstawia zawartość bezprawia zachowania sprawcy, ale jest też sprawiedliwą odpłatą dla osoby która ma za nic prawo i konieczność zgodnego z nim zachowania. Wymiar orzeczonej kary grzywny uwzględnia z jednej strony okoliczności wpływające na wymiar kary o których była mowa wyżej, z drugiej zaś sytuację materialną i rodzinną oraz możliwości zarobkowe oskarżonego. Brak jest podstaw do przyjęcia, że oskarżony nie uiszczy grzywny i nie będzie można jej ściągnąć w drodze egzekucji skoro z tytułu swojej pracy uzyskuje stosowny, choć okresowy, dochód. W takich okolicznościach konieczność poniesienia kary grzywny w wymiarze około dwukrotności miesięcznych dochodów jest w pełni tak uzasadniona jak i możliwa do wykonania przez oskarżonego, już to choćby ratalnie (punkt I wyroku).

Z kolei za ciąg dwóch przestępstw kwalifikowanych z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., co do których Sąd dodatkowo ustalił w punkcie drugim wyroku skoro nie było takiego zapisu w zarzucie, że A. K. dopuścił się ich działając w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw, wymierzono oskarżonemu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności. Także ona oddaje zawartość bezprawia, którego dopuścił się oskarżony, bierze też pod uwagę fakt dwóch analogicznych zachowań sprawcy, uczynionych celem przykrycia jego głównej działalności, tj. sprzeniewierzenia pieniędzy Hurtowni (punkt II wyroku).

Z uwagi na orzeczenie kar jednostkowych, Sąd na podstawie art. 85 k.k. orzeczone wobec oskarżonego A. K. w punkcie pierwszym i drugim wyroku kary pozbawienia wolności połączył i na podstawie art. 86 § 1 i § 2 k.k., wymierzył mu karę łączną w wymiarze jednego roku pozbawienia wolności. Zastosowanie zasady asperacji było tu ze wszelkich miar uzasadnione. Oskarżony godził bowiem swoim zachowaniem w różne dobra chronione prawem, działał w różny sposób a jednocześnie nie można nie dostrzegać tego, że czyny te są ze sobą ściśle powiązane, wręcz wynikają jeden z drugiego, miały też miejsce w tym samym czasie. W takich zaś okolicznościach zasada kumulacji ani absorpcji nie mogły mieć tu zastosowania skoro w pełni zasadnym było zastosowanie właśnie zasady asperacji (punkt III wyroku).

Finalnie Sąd na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec A. K. kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący cztery lata. Oskarżony jak wynika z wywiadu środowiskowego wiedzie aktualnie ustabilizowany tryb życia, pracuje dorywczo, zajmuje się małoletnim dzieckiem a zatem dla osiągnięcia celów wychowawczych i zapobiegawczych kary wystarczające będzie orzeczenie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, jednakże na okres dłuższy i to znacznie od minimalnego. Dopiero czteroletni okres próby pozwoli zdaniem Sądu na realne sprawdzenie, czy oskarżony przestrzega porządku prawnego i nie popełni ponownie przestępstwa oraz czy pozytywna prognoza kryminologiczna z chwili wydania wyroku była uzasadniona. Trzeba tu zwrócić uwagę, że uprzednie skazanie A. K. miało miejsce w 2014 roku, od tego czasu nie popełnił innych czynów zabronionych prawem, okres próby orzeczonej w tejże sprawie już mu upłynął, z kolei sam czyn karalny dotyczył innych zachowań niż przypisane w niniejszej sprawie. Stąd też Sąd uznał, że oskarżonemu w jego aktualnej sytuacji należy dać jeszcze szansę powrotu do społeczeństwa. (punkt IV wyroku).

Ponadto Sąd celem posiadania jeszcze bardziej wzmoczonej kontroli nad oskarżonym, by mieć w miarę możliwości pewność co do jego aktualnych zachowań a zatem i stosownego reagowania np. w przypadku powrotu do przestępstwa, oddał oskarżonego pod kontrolę kuratora sądowego (punkt V wyroku).

Na podstawie art. 46 § 1 k.k. Sąd z urzędu orzekł w stosunku do oskarżonego A. K. obowiązek naprawienia szkody w całości poprzez uiszczenie na rzecz pokrzywdzonego Hurtowni (...) sp. z o.o. z siedzibą w Z. kwoty 20.831,73 zł., tj. pozostałej części kwoty, którą oskarżony sobie przywłaszczył a której jeszcze nie zwrócił. T. J. wskazał tu jednoznacznie (k. 39), że oskarżony uregulował już należność w kwocie 1.800 zł., zatem zasądzić na rzecz pokrzywdzonego należało jedynie różnicę z całej sprzeniewierzonej kwoty 22.631,73 zł. pomniejszoną o już uregulowaną należność (punkt VI wyroku).

Tu należy jeszcze wskazać, że za podstawę prawną niniejszego wyroku w części wyżej opisanej (punkty II-VI wyroku) przyjęto przepisy kodeksu karnego obowiązujące w dacie zdarzenia, uznając, iż przepisy poprzednio obowiązujące są dla sprawcy względniejsze (art. 4 § 1 k.k.). Chodzi tu, po kolei, o przepisy art. 91 § 1 k.k., art. 85 i 86 k.k.,

w szczególności art. 69 i 70 k.k. pozwalające na orzeczenie w sytuacji oskarżonego kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania mimo że był on w przeszłości karany, jak też art. 73 § 1 k.k., art. 46 § 1 k.k. Sąd oczywiście musiał orzekać w sprawie wedle zasad łagodniejszych dla odpowiedzialności sprawcy a takie obowiązywały w chwili czynów, skoro w tym zakresie dyspozycja art. 4 k.k. nie daje żadnych innych możliwości interpretacyjnych. Stąd też koniecznym było w omówionej części orzekanie na podstawie przepisów w brzmieniu ustalonym przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2015.396) w zw. z art. 4 § 1 k.k.

Oprócz tego Sąd na podstawie art. 44 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego A. K. przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych w postaci faktur VAT: (...), (...), (...) i (...), zamieszczonych na karcie 202 akt sprawy jako przedmiotów pochodzących bezpośrednio z przestępstwa (punkt VII wyroku).

Na koszty w niniejszej sprawie złożyły się m.in:

- 40 zł. /2 x 20 zł./ tytułem ryczałtu za doręczenie wezwań i pism w sprawie – na podstawie art. 618 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz.U. z 2003r. Nr 108, poz. 1026);

- 30 zł. tytułem opłaty za uzyskanie informacji o osobie z Krajowego Rejestru Karnego na podstawie art. 618 § 1 pkt 10 k.p.k.;

- 300 zł. tytułem opłaty od kary grzywny - na podstawie art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz.U.1983.49.223 t.j. ze zm.);

- 180 zł. tytułem opłaty od kary łącznej pozbawienia wolności - na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 3 w zw. z art. 6 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz.U.1983.49.223 t.j. ze zm.);

- 74,95 zł. tytułem wywiadu środowiskowego sporządzonego odnośnie osoby oskarżonej na podstawie art. 618 § 1 pkt 12 k.p.k. w zw. z art. 91 ust. 1 pkt 1, ust. 2 i ust. 3 ustawy o kuratorach sądowych (Dz.U.98.1071 ze zm.),

łącznie kwota 624,95 zł.

Sąd na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego A. K. koszty sądowe w przedmiotowej sprawie w całości, bowiem wynikają one tylko i wyłącznie z naganego zachowania oskarżonego i nikt inny nie powinien ich ponosić. Oskarżonemu wymierzona została kara łączna pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, będzie miał więc możliwość dalszego zarobkowania, tak jak to czynił dotychczas, a następnie spłaci w całości koszty sądowe, które nie są przecież przesadnie wysokie. Państwo zaś nie będzie ponosiło konsekwencji finansowych naganego i bezprawnego zachowania oskarżonego (punkt VIII wyroku).

Mając powyższe okoliczności na względzie, Sąd finalnie orzekł jak w wyroku.

SSR Kamil Czyżewski

## ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć Prok. Rej. K.-Wschód w K..

SSR Kamil Czyżewski